

Høringsnotat

Politiavdelingen

Dato: 5. mars 2026

Saksnr: 26/1048

Høringsfrist: 5. juni 2026

Innhold

1	Hovedinnholdet i høringsnotatet.....	2
2	Bakgrunn	2
3	Gjeldende rett	3
4	Nærmere om Kripos' lokale overgrepsmaterialeregister	3
4.1	Kildene til opplysningene som registreres.....	3
4.2	Nærmere om opplysningene i registeret	4
4.3	Bruken av opplysningene i registeret	5
5	Departementets vurdering	6
5.1	Innledning	6
5.2	Nærmere om forslaget til regulering av overgrepsmaterialeregisteret	7
5.2.1	Formål og hjemmelsgrunnlag	7
5.2.2	Behandlingsansvar	7
5.2.3	Hvilke opplysninger som skal kunne registreres	7
5.2.4	Tilgang til overgrepsmaterialeregisteret innad i politiet og påtalemyndigheten	8
5.2.5	Utlevering av opplysninger fra overgrepsmaterialeregisteret	9
5.2.6	Informasjonsplikt og innsyn	10
5.2.7	Retting, sperring og sletting	11
5.2.8	Klageadgang	14
5.2.9	Informasjonssikkerhet og internkontroll	14
6	Personvernkonsekvenser	14
7	Økonomiske og administrative konsekvenser	15
8	Forslag til endringer i politiregisterforskriften - nytt kapittel 61	16

Høring – forslag til endringer i politiregisterforskriften – nytt kapittel 61 om register for overgrepsmateriale (overgrepsmaterialeregisteret)

1 Hovedinnholdet i høringsnotatet

Justis- og beredskapsdepartementet foreslår i dette høringsnotatet et nytt kapittel 61 i politiregisterforskriften som skal regulere politiets behandling av overgrepsmateriale. Overgrepsmateriale består typisk av tekst, bilder og video som rammes av forbudet mot fremstilling av seksuelle overgrep mot barn eller fremstilling som seksualiserer barn, jf. straffeloven § 311.

Seksuelle overgrep mot barn, fremstilling av overgrepene og deling og nedlasting av overgrepsmateriale er alvorlig kriminalitet. Bekjempelse av seksuallovbrudd, inkludert internettrelaterte overgrep, er høyt prioritert. I tillegg til den fysiske krenkelsen overgrepene utgjør for de fornærmede, representerer den påfølgende spredningen av overgrepsmaterialet en alvorlig og vedvarende integritetskrenkelse.

Som ledd i arbeidet med å forebygge og etterforske overgrep mot barn og spredning av overgrepsmateriale, behandler politiet store mengder overgrepsmateriale og tilhørende dokumentasjon. Forslaget oppstiller vilkår for registrering av slikt materiale i et sentralt register, og regulerer blant annet hvilke typer opplysninger som kan registreres, tilgangsstyring, sletting og de registrertes rett til innsyn.

Kripos har i dag et lokalt overgrepsmaterialeregister. Et slikt sentralt overgrepsmaterialeregister som forslaget her legger til rette for, og som skal erstatte dagens lokale register hos Kripos, forventes å ville effektivisere arbeidet med å identifisere personer som fremkommer i overgrepsmateriale. Spart tidsbruk på dette arbeidet kan dermed brukes på annen forebygging og annet etterforskningsarbeid.

2 Bakgrunn

Innrapporterte overgrep mot barn øker dramatisk over hele verden.¹ I Norge er antallet anmeldte seksuallovbrudd mot barn mer enn doblet fra 2006 til 2019. En betydelig andel av de seksuelle overgrepene mot barn dokumenteres og deles, og overgrepsmaterialet representerer en vedvarende krenkelse av fornærmedes integritet så lenge det eksisterer.

Som et ledd i arbeidet med å forebygge og etterforske seksuelle overgrep mot barn har Kripos i lengre tid hatt en lokal database hvor overgrepsmateriale lagres og kategoriseres og identifiserte fornærmede registreres. Registreringen og behandlingen av opplysningene i registeret skjer til politimessige formål, jf. politiregisterloven § 4, og i samsvar med nødvendighetskravet i § 5 og kravet om streng nødvendighet for særlige kategorier av personopplysninger i § 7.

Kripos' database er kun i svært begrenset grad tilgjengelig for etterforskere i politidistriktene. Politidistriktene har heller ikke mulighet til å dele kategorisert overgrepsmateriale med hverandre. Som følge av dette gjør politiet i dag det samme kategoriserings- og identifiseringsarbeidet gjentatte ganger, siden mye av det samme overgrepsmaterialet gjenfinnes i flere ulike beslag. Det finnes eksempler på at politiet i et distrikt eller enhet har brukt store ressurser på å identifisere fornærmede i et overgrepsmateriale, selv om andre enheter i norsk

¹ Forebygging og bekjempelse av internettrelaterte overgrep mot barn – Nasjonal strategi for samordnet innsats (2021-2025)

eller samarbeidende utenlandsk politi allerede har gjort det, fordi informasjon om at barnet allerede var identifisert i en database, ikke var tilgjengelig.

Kategorisering av overgrepsmateriale og identifisering av fornærmede er et psykisk belastende arbeid. Gjennomgang av overgrepsmateriale kan føre til det som i forskning er betegnet som vikarierende traumatisering (traumatisering som følge av gjentagende eksponering for andres traumer), omsorgstretthet og andre stressrelaterte lidelser.² At politiet må gjøre det samme manuelle arbeidet flere ganger for å identifisere overgrepsmateriale og fornærmede og gjerningspersoner i dette materialet innebærer således ikke bare unødig ressursbruk, men også at flere ansatte enn nødvendig påføres psykiske belastninger eller at den enkelte påføres større belastninger enn nødvendig.

Å gjøre det lokale overgrepsmaterialeregisteret til Kripos tilgjengelig i form av et sentralt register som det øvrige politiet kan gis tilgang til, vil både muliggjøre bedre dataflyt mellom politidistriktene og Kripos og gjenbruk av allerede utført identifiserings- og kategoriseringsarbeid. Særskilt utpekte etterforskere med særlig opplæring i politidistriktene vil kunne gjøre søk i registeret, bruke tilgjengelige systemtjenester og laste opp materiale fra egne beslag. Registeret vil også muliggjøre bruk av mer avanserte analyseteknikker som objekt-, språk- og tekstdeteksjon, noe som vil gjøre norsk politi bedre i stand til å identifisere både overgripere og barn utsatt for overgrep.

Et sentralt register vil også frigjøre ressurser til å behandle en større andel av de innkomne sakene om overgrep mot barn.

3 Gjeldende rett

I henhold til politiregisterloven § 14 skal sentrale registre i politiet forskriftsreguleres. Reguleringen skal inneholde bestemmelser om det rettslige grunnlaget som hjemler behandlingen, formålet, hvem som er behandlingsansvarlig, hvilke opplysningskategorier som kan registreres, hvem i politiet og påtalemyndigheten som har tilgang til opplysningene, utleveringsadgangen, de registrertes rettigheter, informasjonssikkerhet og internkontroll.

Overgrepsmateriale og tilknyttede personopplysninger er en særlig kategori av personopplysninger fordi de omhandler seksuelle forhold, jf. politiregisterloven § 7. Slike opplysninger kan bare behandles dersom det er strengt nødvendig ut fra formålet med behandlingen eller for å verne den registrertes eller en annen persons vitale interesser.

4 Nærmere om Kripos' lokale overgrepsmaterialeregister

4.1 Kildene til opplysningene som registreres

Opplysningene som lagres i overgrepsmaterialeregisteret stammer fra tre kilder:

- Norske straffesaker

² Protecting the Protectors: Moral Injury, Coping Styles, and Mental Health of UK Police Officers and Staff Investigating Child Sexual Abuse Material – Depression and Anxiety 2024, <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1155/da/1854312>

- Internett
 - Det åpne, vanlige internettet
 - Den krypterte og anonyme delen av internett, gjerne kalt "det mørke nettet"
- Internasjonale samarbeidspartnere
 - Andre lands politimyndigheter
 - Interpol
 - Europol
 - Andre internasjonale samarbeidspartnere, bl.a. National Center for Missing and Exploited Children (NCMEC)

Overgrepsmateriale fra norske straffesaker er del av sakens dokumenter og lagres på samme måte som øvrige opplysninger i en straffesak. Materialet vil i tillegg, dersom vilkårene for det er oppfylt, legges inn i overgrepsmaterialeregisteret for å forebygge, avverge, stanse og etterforske seksuelle overgrep mot barn samt hindre videre spredning av overgrepsmateriale. En betydelig andel av materialet som er registrert i det lokale registeret per i dag inngår i norske straffesaker.

Norsk politi ved Kripas søker etter overgrepsmateriale på det åpne internett for å fjerne det i forebyggende øyemed, og for å begrense eller bringe krenkelsen av fornærmede til opphør. I forbindelse med dette arbeidet lastes nettstedet og tilhørende overgrepsmateriale ned, så fremt vilkårene i politiregisterloven for å behandle opplysningene er oppfylt. Dette materialet lagres også i overgrepsmaterialeregisteret.

Politiet arbeider også med forebygging og kriminalitetsbekjempelse på det krypterte, mørke nettet. Der er det egne forum for deling av overgrepsmateriale. Overgrepsmateriale fra disse forumene blir lagt inn i overgrepsmaterialeregisteret.

Kripas deltar også i flere ulike internasjonale samarbeidsfora som jobber for å bekjempe seksuelle overgrep mot barn. Mye av samarbeidet dreier seg om å identifisere personer – fornærmede og gjerningspersoner – som figurerer i et overgrepsmateriale. Ofte er utveksling av relevant overgrepsmateriale innad blant medlemslandene i samarbeidsforumet en del av samarbeidet. Materiale som mottas på denne måten registreres i registeret dersom det kan klassifiseres som overgrepsmateriale.

4.2 Nærmere om opplysningene i registeret

Opplysningene som lagres i overgrepsmaterialeregisteret faller i tre kategorier: bilde- og videofiler som gjengir seksuelle overgrep mot barn eller på annen måte seksualiserer barn, metadata og hashverdier generert fra bilde- og videofiler.

Bilde- og videofilene er som omtalt i forrige punkt avdekket i norske straffesaker, hentet av Kripas fra fildelingsnettverk og -plattformer på det åpne og det mørke nettet eller delt med norsk politi av internasjonale samarbeidsaktører. Videre inneholder fildatabasen andre bilde- og videofiler som er relevante for å identifisere ofre for overgrep eller på annen måte bekjempe overgrep mot barn. Dette vil typisk være bilder av ikke-seksualisert art av fornærmede og gjerningspersoner som inneholder visuell informasjon eller annen informasjon som kan bidra til at politiet klarer å identifisere fornærmede. Også andre personer kan

fremkomme i dette materialet, unntaksvis også personer som ikke har noen rolle i saken.

Hashverdiene er alfanumeriske tekststrenger som innenfor digital kriminalteknikk («digital forensics») benyttes til å verifisere datafilers integritet og identifisere kjente filer. En hashverdi er resultatet av en sjekksumalgoritme og fungerer i praksis som et tilnærmet unikt digitalt fingeravtrykk. Man kan generere en hashverdi med utgangspunkt i en datafil, eksempelvis et bilde, men man kan ikke gjenskape filen med utgangspunkt i hashverdien. Ved hjelp av hashverdiene kan man søke gjennom for eksempel beslaglagt overgrepsmateriale for å finne bilder politiet allerede er kjent med, uten at et menneske må se på og sammenligne bildene.

Overgrepsmaterialeregisteret ved Kripos inneholder hashverdier generert fra kjente lovlige og ulovlige filer. Hashverdiene fra lovlige filer er generert fra kjente system- og programfiler eller fra filer som blir funnet på databærere som blir gjennomgått i saker med overgrepsmateriale. Hashverdiene generert fra lovlige filer brukes til å skille kjente lovlige filer fra filer som er eller kan være overgrepsmateriale.

Hashverdiene fra kjente ulovlige filer er generert fra bilder eller videoer politiet eller internasjonale samarbeidspartnere har identifisert som overgrepsmateriale. Både norsk politi og samarbeidspartnerne bruker en streng metodikk for vurdering av alderen på fornærmede og graden av seksualisering, og som ligger til grunn for hva som blir klassifisert som overgrepsmateriale.

Metadata er data som definerer eller beskriver andre data. I overgrepsmaterialeregisteret vil slike metadata blant annet kunne være informasjon om at en avbildet fornærmet eller gjerningsperson er identifisert, og eventuell identitet, mediefilens distribusjonsstatus, mediefilens opphav (eksempelvis straffesaksnummer eller hvilket nettverk filen er sikret fra), eller informasjon om at den inngår i en bildeserie med samme fornærmede. Slike metadata er avgjørende for at politiet skal unngå å gjøre det samme identifiseringsarbeidet flere ganger.

4.3 Bruken av opplysningene i registeret

Opplysningene i overgrepsmaterialeregisteret er fordelt på to databaser: hashdatabasen og fildatabasen.

I saker hvor det er mistanke om seksuallovbrudd mot barn bruker Kripos *hashdatabasen* til å identifisere kjent overgrepsmateriale. Gjennom automatiserte prosesser kan politiets dataetterforskere avdekke kjent overgrepsmateriale i et digitalt beslag. Formålet med automatiseringsprosessene er å

- oppnå datareduksjon og filidentifikasjon som fører til en betydelig mer effektiv og målrettet gjennomgang av mediefiler som er lagret på databeslag,
- gi tidlig informasjon om hvilke beslag som inneholder kjent overgrepsmateriale og
- verne etterforskere mot belastningen det medfører å bli eksponert for det samme overgrepsmaterialet mange ganger.

I tillegg setter hashdatabasen Kripos i posisjon til, etter en konkret vurdering, å kunne dele hashlister med:³

- tjenestetilbydere for å sette de i stand til å identifisere kjent overgrepsmateriale på sine tjenester⁴.
- internasjonale samarbeidspartnere for å understøtte internasjonalt politisamarbeid og andre politimyndigheters bekjempelse av seksuelle overgrep mot barn.

Kripos kvalitetssikrer overgrepsmaterialet i fildatabasen, vurderer hvilke hashverdier som skal tilføres hashdatabasen og tilfører disse til basen. Kun utvalgt kompetent personell hos Kripos administrerer innholdet i hashdatabasen.

Fildatabasen benyttes til å kategorisere overgrepsmateriale og generere hashverdier. For å kunne verifisere hashverdier er det nødvendig at de underliggende filene oppbevares. Dette er blant annet aktuelt der et eller få treff på en hashverdi står alene i den strafferettslige vurderingen, for eksempel i forbindelse med en anmeldelse eller begjæring til retten om bruk av tvangsmidler. Oppbevaring av filene er også nødvendig for å kunne generere nye og forbedrede hasher når teknologisk utvikling gjør dette mulig,

Videre benyttes fildatabasen til å sortere data og finne relevant overgrepsmateriale å jobbe videre med i etterforsknings- eller forebyggingssporet. Som eksempel kan man ved bruk av teknologiske hjelpemidler blant annet detektere hvilket språk som snakkes i en video eller gi en tekstuell beskrivelse av det visuelle innholdet i et bilde eller en video. Denne typen analyser bidrar til at Kripos kan gjenfinne norske barn i de store mengdene overgrepsmateriale fra internett som beslaglegges i norske straffesaker.

Informasjon som detektert språk eller tekstuell beskrivelse vil legges seg som metadata til den enkelte fil. Derfra vil det være søkbart for de med tilgang til fildatabasen, slik at etterforskerne kan finne frem til relevant overgrepsmateriale av norske barn.

5 Departementets vurdering

5.1 Innledning

Departementet foreslår at det legges til rette for etablering av et nasjonalt register for overgrepsmateriale for å understøtte politiets arbeid med å forebygge, avdekke og etterforske seksuelle overgrep mot barn og befatning med overgrepsmateriale.

Et nasjonalt register vil effektivisere politiets arbeid, bedre mulighetene for identifikasjon av fornærmede og gjerningspersoner og redusere den psykologiske og følelsesmessige belastningen for de politiansatte som jobber innenfor dette feltet.

³ Med hashliste menes en liste som inneholder de hashverdiene som er vurdert som relevante i den aktuelle sammenhengen.

⁴ Det vises til at EUs foreslåtte forordning om forebygging og bekjempelse av seksuelle overgrep mot barn krever at tjenesteytere er aktive i å sperre og slette slikt innhold, jf. *Proposal for a regulation of the European Parliament and of the Council laying down rules to prevent and combat child sexual abuse*.

5.2 Nærmere om forslaget til regulering av overgrepsmaterialeregisteret

Som nevnt ovenfor krever politiregisterloven § 14 at det for nasjonale registre gis en forskrift som regulerer alle sider ved behandlingen av opplysninger i registeret. Forskriftsbestemmelsene om politiets nasjonale registre er regulert i ulike kapitler i politiregisterforskriftens del 11, alle bygget opp på samme måte. Departementet foreslår samme systematikk for overgrepsmaterialeregisteret. I det følgende redegjøres det for innholdet i forslagene til de enkelte bestemmelsene. Det samlede forslaget til nytt kapittel 61 er inntatt i punkt 8.

Som omtalt i punkt 4.3 er behandling av selve overgrepsmaterialet nødvendig både for å verifisere og forbedre hashverdier, samt for å sortere data finne relevant overgrepsmateriale å jobbe videre med i etterforsknings- eller forebyggingssporet. Departementet legger til grunn at denne behandlingen også er strengt nødvendig for å oppnå formålet med å forebygge, avverge, stanse og etterforske seksuelle overgrep mot barn samt hindre videre spredning av overgrepsmateriale.

5.2.1 Formål og hjemmelsgrunnlag

Formålet med overgrepsmaterialeregisteret er å forebygge, avverge, stanse og etterforske overgrep mot barn, samt å hindre videre spredning av fremstillinger av seksuelle overgrep mot barn eller fremstillinger som seksualiserer barn. Dette foreslås nedfelt i formålsbestemmelsen i § 61-1, se punkt 8.

Det rettslige grunnlaget for behandlingen av opplysningene i registeret er politiregisterloven § 4, hvoretter opplysninger kan behandles til det formålet de er innhentet for eller til andre politimessige formål. Dette foreslås inntatt i forslaget til § 61-2, se punkt 8.

Som det fremgår av punkt 4.1 vil opplysningene i registeret kunne være innhentet både i forbindelse med etterforskning og forebygging. Det følger av politiregisterloven § 4 at opplysninger som er innhentet i forbindelse med etterforskning kan brukes til forebygging og vice versa, ettersom både forebygging og etterforskning er politimessige formål. Formålsangivelsen i forslaget til § 61-1 vil derimot stenge for at opplysningene i registeret brukes til bekjempelse av annen type kriminalitet eller andre politimessige formål enn de som er nevnt.

5.2.2 Behandlingsansvar

Kripos er behandlingsansvarlig for de fleste sentrale politiregistrene, og har nasjonale funksjoner i arbeidet mot overgrep mot barn. Kripos har også et nasjonalt ansvar for mottak og innledende etterforskning av saker som omhandler seksuell utnyttning av barn på internett. Kripos mottar på vegne av norsk politi informasjon fra en rekke kilder om seksuell utnyttelse av barn over internett. Kripos foretar innledende undersøkelser som for eksempel sporing av IP-adresser, e-post eller lignende, og formidler deretter informasjonen til lokalt politi. Kripos skal også utvikle og forvalte fagspesifikke forebyggende konsepter og tiltak. Det foreslås derfor at Kripos skal være behandlingsansvarlig for overgrepsmaterialeregisteret, se forslaget til § 61-3 i punkt 8.

5.2.3 Hvilke opplysninger som skal kunne registreres

I flere av forskriftsbestemmelsene om politiets registre skilles det mellom hvem som kan registreres og hvilke opplysningskategorier som kan registreres, se for

eksempel §§ 47-4 og 47-5 om kriminaletterrettingsregisteret. Departementet finner det hensiktsmessig at denne systematikken også følges her.

Det vil være nødvendig å registrere personene som fremkommer i overgrepsmaterialet. Disse kan ha status som fornærmet, mistenkt, siktet, tiltalt eller domfelt. Dersom ingen av personene er identifisert vil de foreløpig ikke ha noen straffeprosessuell status.

Utover bilde- og videofiler som viser overgripere og fornærmede kan det være nødvendig å lagre andre bilde- og videofiler som er relevante for å identifisere ofre for overgrep eller på annen måte bekjempe overgrep mot barn. Dette kan være bilder eller videoer som har en sammenheng med overgrepsmaterialet, men som ikke i seg selv er slikt materiale. Dette kan være bilder av de samme personene som i overgrepsmaterialet, tatt på samme sted, dato eller lignende, men som ikke i seg selv viser noe overgrep. Unntaksvis kan også tredjepersoner fremkomme i dette materialet.

I de tilfellene der politiet ikke er sikker på om opplysninger er nødvendige eller relevante for formålet kan de etter politiregisterloven § 8 behandle opplysningene i inntil fire måneder for å avklare om det finnes et behandlingsgrunnlag. Lagringen av slike opplysninger vil kunne skje i den samme løsningen som for overgrepsmaterialet, men må da etter politiregisterforskriften § 5-4 første ledd merkes særskilt.

I tillegg til å regulere hvem som kan registreres foreslås det å regulere hvilke opplysningskategorier som kan registreres, se forslaget til § 61-5. Oppstillingen er ikke ment å være uttømmende, men de opplysninger som er listet opp (navn, fødsels- og personnummer, gjerningsdato og straffesaksnummer, bilde-, video- og andre mediefiler, metadata og hashverdier) er de mest sentrale opplysningskategoriene i registeret.

5.2.4 Tilgang til overgrepsmaterialeregisteret innad i politiet og påtalemyndigheten

Informasjonsutvekslingen innad i politiet og påtalemyndigheten reguleres av politiregisterloven § 21. Tilgang til opplysninger innebærer rett til direkte søk.

Bestemmelser om tilgang til overgrepsmaterialeregisteret foreslås nedfelt i § 61-6, se punkt 8.

For å sikre at tilgangen til overgrepsmateriale begrenses så mye som mulig, foreslås det at de som skal gis tilgang til bilde-, video- og andre mediefiler, jf. § 61-5 nr. 3, må gis en særskilt bemyndigelse samt obligatorisk opplæring i regi av Kripos. Opplæringen skal omfatte både registerets rettslige rammer og den praktiske bruken av registeret.

Departementet legger til grunn at tilgang til bilder, video og andre mediefiler (selve overgrepsmaterialet og annet materiale som er relevant for å identifisere gjerningsperson og fornærmede) kun vil bli gitt til ansatte i politiet og påtalemyndigheten som etterforsker eller forebygger denne typen kriminalitet. Det legges dermed til grunn at det vil være relativt få tjenestepersoner som vil få tilgang til overgrepsmaterialet. At tilgang bare kan gis til et mindre antall personer foreslås inntatt i forskriften. Tilsvarende begrensning finnes bl.a. for tilgang

opplysninger i informantregisteret og til referat fra bekymringssamtaler, se politiregisterforskriften §§ 57-5 og 58-6.

De øvrige opplysningene i overgrepsmaterialeregisteret skiller seg ikke i vesentlig grad fra andre opplysninger politiet behandler, og det foreslås derfor at de ordinære reglene for tilgang skal gjelde for disse.

5.2.5 Utlevering av opplysninger fra overgrepsmaterialeregisteret

5.2.5.1 Innledning

Politiets taushetsplikt og adgangen til å utlevere opplysninger er regulert i politiregisterloven kapittel 5 og 6. I kapittel 6, §§ 24 flg., er det i en rekke bestemmelser fastsatt begrensninger i taushetsplikten som åpner for utlevering av opplysninger. Et sentralt skille går mellom utlevering av opplysninger i politiets egen interesse for å bekjempe kriminalitet, jf. §§ 26 til 28, og utlevering begrunnet i mottakerorganets interesse, jf. §§ 29 til 31. Videre kan politiet etter § 22 utlevere opplysninger til utenlandske myndigheter til kriminalitetsbekjempende formål eller dersom utveksling av opplysninger med utenlandske myndigheter eller internasjonale organisasjoner følger av lov, konvensjon eller avtale som er bindende for Norge.

Reglene innebærer at utleveringsadgangen etter politiregisterloven er relativt vid. I forskriftsbestemmelsene som regulerer politiets ulike registre er utleveringsadgangen regulert nærmere, jf. politiregisterloven § 14 første ledd nr. 6.

Det er ved vurdering av adgangen til utlevering grunn til å skille mellom utlevering av selve overgrepsmaterialet og andre opplysninger i registeret.

5.2.5.2 Utlevering av overgrepsmateriale

Overgrepsmateriale, det vil si bilde-, video- og andre mediefiler, jf. forslaget til § 61-5 første ledd nr. 3, inneholder svært sensitive personopplysninger. Befatning med, herunder deling av, slikt materiale er straffbart. Allerede av den grunn kan ikke overgrepsmateriale utleveres verken til offentlige organer eller private.

Spørsmålet er om slikt materiale bør kunne utleveres til utenlandske myndigheter med hjemmel i politiregisterloven § 22.

Seksuelle overgrep mot barn et internasjonalt og grensekryssende problem, og det er etablert et omfattende internasjonalt samarbeid for å bekjempe slik kriminalitet. Departementet vurderer det som nødvendig å åpne for at politiet kan utlevere mediefiler fra overgrepsmaterialeregisteret til andre lands politimyndigheter og internasjonale politiorganisasjoner som Norge er medlem av.

Selv om det åpnes for at mediefiler kan utleveres i samsvar med § 22, vil det i praksis likevel kun rent unntaksvis være grunnlag for utlevering av mediefiler. Dette følger allerede av politiregisterloven § 7, som kun tillater behandling av særlige kategorier av personopplysninger dersom det er strengt nødvendig ut fra formålet med behandlingen, jf. forskriften § 4-3, hvoretter kravet om «strengt nødvendig» bare er oppfylt dersom behandlingen av opplysningen (her utlevering) er den eneste måten å oppnå formålet på. Sentrale momenter ved vurderingen av om mediefiler kan utleveres vil være materialets karakter, om det dreier seg om materiale som har omfattende spredning på internett, og om materialet for eksempel skal inngå i en konkret etterforskning i utlandet. For utlevering til

myndigheter i tredjeland eller internasjonale organisasjoner vil i tillegg vilkårene i politiregisterforskriften kapittel 70 komme til anvendelse.

Departementet foreslår at det ved utlevering av mediefiler med hjemmel i politiregisterloven § 22 skal inngås en avtale mellom partene som tydelig angir formålet med bruken og sikkerhetstiltak. Dersom materialet skal utleveres til internasjonale politiorganisasjoner kan delingen skje innenfor rammene av etablerte samarbeid på området etter en konkret vurdering av organisasjonens vilkår for behandling av opplysninger.⁵ Utleveringen må videre skje på sikker måte, slik at faren for uønsket spredning av materialet minimeres.

5.2.5.3 Utlevering av øvrige opplysninger i overgrepsmaterialeregisteret

Øvrige opplysninger i overgrepsmaterialeregisteret enn mediefiler skiller seg ikke vesentlig fra opplysninger registrert i andre politiregistre underlagt de ordinære utleveringsreglene, eksempelvis straffesaksregisteret og personidentitet- og politiopplysningsregisteret.

Utlevering av hashverdier til samarbeidende tilbydere kan bidra til å begrense deling og oppbevaring av overgrepsmateriale. Hashlister kan brukes som ledd i automatisert moderering og oppfølging av bruksvilkår av tjenester på internett, ved at opplastet materiale skannes mot listen. Hashlistene bør derfor for eksempel kunne deles med private aktører som opererer på eller i tilknytning til internett med hjemmel i politiregisterloven § 27. Godt samarbeid mellom offentlige og private aktører er avgjørende for effektivt å kunne bekjempe internettrelaterte overgrep mot barn.

Departementet foreslår at § 61-7 om taushetsplikt og utlevering utformes i samsvar med ovennevnte, se punkt 8.

5.2.6 Informasjonsplikt og innsyn

Politiets informasjonsplikt overfor den registrerte er begrenset til de tilfellene der det er utlevert opplysninger til offentlige eller private i deres interesse, jf. politiregisterloven § 48, jf. § 30 og 31. I § 48 annet ledd er det gjort en rekke unntak fra informasjonsplikten også i tilfeller hvor opplysninger er utlevert med hjemmel i §§ 30 og 31.

Som det fremgår i punkt 5.2.5 er den foreslåtte adgangen til å utlevere bilde-, video- og andre mediefiler svært begrenset, og utlevering etter §§ 30 og 31 er ikke tillatt for slike opplysninger. Som følge av dette vil også informasjonsplikten sjeldent utløses ved utlevering fra registeret, og da forutsatt at ingen av unntaksbestemmelsene kommer til anvendelse.

Departementet foreslår på denne bakgrunn at det nedfelles i forslaget til § 61-8 at informasjonsplikten ikke kommer til anvendelse ved utlevering av mediefiler, se punkt 8.

Når det gjelder innsyn skiller politiregisterloven § 49 mellom innsyn i og utenfor straffesaker. Etter § 49 første ledd utøves innsynsretten i straffesaker i form av dokumentinnsyn etter straffeprosesslovens regler. For politiets registre gjelder §

⁵⁵ Norsk politi deltar i samarbeid med Interpol, som har en database ICSE dedikert til dette formålet.

49 annet ledd, hvorefter den registrerte har rett til å få opplyst hvilke opplysninger som er registrert om seg selv.

Den registrertes rett til innsyn i overgrepsmaterialet medfører behov for enkelte særskilte reguleringer. Siden det er straffbart for enhver å være i besittelse av slikt materiale vil det ikke være aktuelt å gjennomføre innsynsretten i form av utlevering av materiale. I de tilfellene der den behandlingsansvarlige innvilger en begjæring om innsyn i overgrepsmateriale, må dette gjennomføres i politiets lokaler, se forslaget til § 61-9 i punkt 8. Denne fremgangsmåten vil også hindre at materiale kommer på avveie.

Siden innsynsretten bare omfatter opplysninger om den registrerte selv vil det være nødvendig å sladde eller på annen måte anonymisere opplysninger om andre personer som fremkommer i materialet. Det samme gjelder eventuelle lydspor.

Ved innsynsbegjæringer fra foresatte eller verger må det gjøres en konkret vurdering av deres rolle opp mot det aktuelle materialet og eventuelt den straffesaken materialet stammer fra. Dersom den foresatte eller vergeren er gjerningsperson eller har medvirket til å produsere materialet, må vedkommende henvises til å be om dokumentinnsyn etter reglene i straffeprosessloven.

I tilfeller hvor foresatte eller verger som ikke er mistenkt begjærer innsyn i overgrepsmateriale har Kripas som praksis å tilby samtale med en spesialist for å søke avklart hva formålet med innsynsbegjæringen er og veilede om mulige virkninger av å se materialet. Bare det å se gjennom slikt materiale kan være svært psykisk belastende og skadelig i seg selv, særlig når materialet viser nærstående eller personer en kjenner. En forutgående samtale med en spesialist vil kunne forebygge og begrense belastningen.

5.2.7 Retting, sperring og sletting

Politiregisterloven §§ 50 og 51 om retting og sperring av opplysninger vil også gjelde for overgrepsmaterialeregisteret så langt de passer. Departementet ser ikke at det er behov for særlige regler om retting og sperring.

Derimot vurderes det som nødvendig å fastsette nærmere regler om sletting av opplysningene i registeret. Hovedregelen etter politiregisterloven § 50 første ledd er at opplysninger skal slettes når de ikke lenger er nødvendig for formålet, noe som gjelder for samtlige registre som er regulert i politiregisterforskriften del 11. Det følger imidlertid av artikkel 5 i direktiv (EU) 2016/680 om beskyttelse av fysiske personer ved behandling av personopplysninger for å forebygge, etterforske, avdekke eller straffeforfølge lovbrudd eller gjennomføring av straffereaksjoner (Law Enforcement Directive – LED), som er gjennomført i politiregisterloven, at det i tillegg enten skal fastsettes egnede slettefrister eller frister for jevnlig gjennomgang av behovet for fortsatt lagring av opplysningene.

Ved utformingen av de ulike slettebestemmelsene i politiregisterforskriften del 11 har man valgt ulike varianter. For enkelte registre har man fastsatt en lengste slettefrist (som for eksempel for reaksjonsregisteret, jf. § 44-13), mens man for andre, som kriminaletterrettingsregisteret, har pålagt periodisk kontroll hvert femte år, men uten å fastsette en lengste slettefrist, se § 47-14. Regelen er da at opplysningene må slettes etter fem år med mindre det er registrert nye opplysninger. Dersom det er registrert nye opplysninger kan opplysningene lagres i ytterligere fem år beregnet fra tidspunktet for den siste registreringen. I tillegg

fremgår det av § 47-14 annet ledd at opplysninger som gjelder seksuallovbrudd kan oppbevares lenger enn fem år dersom de øvrige vilkårene for registrering fortsatt er oppfylt.

Etter departementets vurdering er det i utgangspunktet mest naturlig å sammenlikne overgrepsmaterialeregisteret med kriminaletterretningsregisteret. Begge registrene har som hovedformål å forebygge kriminalitet.

Det som kompliserer fastsettelse av sletteregele for overgrepsmaterialeregisteret – enten i form av krav om periodisk kontroll eller en lengste slettefrist – er at et av formålene med registeret er å hindre videre spredning av slikt materiale. Å hindre spredning av overgrepsmateriale på internett er en omfattende, langvarig og krevende prosess. Selv om man i første omgang skulle lykkes i å fjerne materialet fra internett, vil man ikke nødvendigvis være kvitt materialet i all fremtid. Norsk politi har erfart at i flere straffesaker om besittelse av overgrepsmateriale har gjerningspersonen lastet ned svært mye materiale. Det er derfor grunn til å tro at mye overgrepsmateriale ligger på lokale harddisker, både i Norge og i utlandet, også slike som politiet ikke har konkret kjennskap eller tilgang til og derfor ikke har kunnet beslaglegge. Det er også Kripós' erfaring at personer som har interesse av overgrepsmateriale, i mange tilfeller ønsker å dele samlingen sin med likesinnede. Det gjøres av praktiske årsaker gjerne over internett. På den måten vil overgrepsmateriale som tidligere har vært fjernet fra internett kunne redistribueres fra tidligere mottakere av materialet.

Overgrepsmaterialet i fildatabasen vil dessuten ligge til grunn for arbeidet med å hindre spredning på internett, både som referansemateriale for å verifisere det visuelle innholdet, men også som datagrunnlag for å generere nye typer hashverdier basert på ny teknologi som mer effektivt vil kunne forebygge spredning på internett.

For å identifisere personer som figurerer i et overgrepsmateriale må man ofte sette mye informasjon fra flere kilder sammen. Det inkluderer også visuell informasjon fra overgrepsmaterialet. Det er flere eksempler på at politiet i flere år har lastet ned og analysert nytt overgrepsmateriale som fremstiller samme fornærmede og gjerningsperson, i håp om at man til slutt vil være i stand til å identifisere fornærmede og overgriper. I andre tilfeller vil man måtte overvåke flere fora som distribuerer overgrepsmateriale over flere år, for å få et mer komplett bilde av akkurat de personene man jobber mot.

Det er heller ikke uvanlig at fornærmede ikke forteller om overgrep før det har gått flere tiår. Fornærmede kan i slike tilfeller gjerne fortelle om en gjerningsperson som har filmet eller tatt bilder av overgrepene. Denne informasjonen kan da sammenholdt med registrert overgrepsmateriale være viktige bevis i fornærmedes straffesak.

Hensynet til de politiansattes arbeidsmiljø og helse gjør det videre viktig å unngå slettebestemmelser som legger opp til manuell gjennomgang av det samme materialet gjentatte ganger.

Samtlige av disse forholdene tilsier at en eventuell lengste slettefrist bør være lang. Som eksempel kan nevnes at lengste slettefrist er 40 år for opplysninger i Sveriges database med tilsvarende formål som overgrepsmaterialeregisteret⁶.

En tilsvarende bestemmelse som i § 47-14 første ledd om at opplysningene må slettes etter fem år med mindre det er registrert nye opplysninger vil også kunne være problematisk. En slik regel vil innebære at opplysningene slettes og politiet ville ikke lenger være i stand til å hindre spredning av materialet, selv om materialet fremdeles spres på internett. En slik regel ville også være i dårlig samsvar med § 47-14 annet ledd, hvoretter opplysninger kan oppbevares lenger enn 5 år når de gjelder seksuallovbrudd.

Departementet anser det som viktig at reglene om sletting ikke er blir til hinder for at politiet kan fortsette å hindre spredning av overgrepsmateriale. Skal formålet oppnås i størst mulig grad, bør opplysningene i utgangspunktet kun slettes dersom det finnes konkrete holdepunkter for at materialet er produsert av gjerningspersonen selv og ikke delt videre, eller at det er andre grunner til å tro at materialet ikke kan spres videre.

På denne bakgrunn foreslår departementet en kombinasjon av periodisk kontroll hvert femte år og en lengste slettefrist på 40 år, se forslaget til § 61-12 i punkt 8. Forslaget innebærer at opplysningene i utgangspunktet må slettes etter fem år, med mindre det i mellomtiden er registrert nye opplysninger om den registrerte. Likevel skal opplysningene kunne lagres inntil 40 år dersom det er grunn til å tro at opplysningene fortsatt tilgjengeliggjøres eller søkes utbredt på internett eller andre fora for deling av overgrepsmateriale. Den fortsatte behandlingen av overgrepsmaterialet må i tillegg være strengt nødvendig, jf. politiregisterloven § 7. Som beskrevet over vil dette ofte være tilfelle. Det er dermed grunn til å anta at en betydelig del av overgrepsmaterialet vil være omfattet av 40-årsregelen. Samtidig understreker departementet at den foreslåtte 40-årsregelen en lengstefrist, som ikke er til hinder for at materialet slettes på et tidligere tidspunkt.

Departementet er åpen for andre løsninger for utformingen av slettebestemmelsen. En imøteser høringsinstansenes syn på dette punkt, herunder på om det bør fremgå uttrykkelig i bestemmelsen at sletting bare skal skje dersom det er holdepunkter for at materialet ikke ville kunne spres videre.

Det foreslås videre at sletting skal skje i form av tilintetgjøring, jf. politiregisterforskriften § 16-2 annet ledd nr. 2, slik regelen er for i § 47-14 første ledd siste punktum for kriminaletterrettingsregisteret. Det er tungtveiende personvernmessige hensyn som tilsier at materialet ikke bevares for ettertiden. I tillegg til den fysiske krenkelsen overgrepene utgjør for de fornærmede, representerer den påfølgende spredningen av overgrepsmaterialet en alvorlig og vedvarende integritetskrenkelse. Tilsvarende ville lagring av materialet for ettertiden utgjøre en vedvarende krenkelse.

Mediefiler som ikke er overgrepsmateriale foreslås underlagt samme sletteregler som overgrepsmateriale. Formålet med behandlingen av disse filene er også å bekjempe seksuelle overgrep og forhindre spredning av overgrepsmateriale, ved at de kan bidra til å identifisere gjerningsperson og fornærmede. Dette gjør at hensynene bak de foreslåtte slettereglene gjør seg gjeldende også for andre

⁶ Förordning (2018:1942) om polisens behandling av personuppgifter inom brottsdatalogens område §19 (<https://lagen.nu/2018:1942#P20S1>)

mediefiler i registeret, særlig dersom gjerningsperson og fornærmede ikke er identifisert. Det bes imidlertid om høringsinstansenes syn på om det er grunn til å etablere andre sletteregler for mediefiler som ikke viser seksuelle overgrep.

Det foreslås at metadata, hashverdier og metadata tilknyttet hashverdier skal slettes når de ikke lenger er nødvendige for formålet med registeret, jf. forslaget til § 61-12 tredje ledd. Slike opplysninger er nødvendige i tilfeller der slettet materiale (eldre enn 40 år) kan bli registrert på nytt. Da kan lagrede metadata og hashverdier brukes til å fastslå at materialet er det samme som man tidligere har identifisert, lagret og slettet. Dette kan ha betydning for forebygging og etterforskning. Metadata, hashverdier og metadata tilknyttet hashverdier vil i begrenset grad utgjøre personopplysninger, slik at kravet i LED artikkel 5 om egnede slettefrister eller periodisk gjennomgang i mindre grad gjør seg gjeldende. Departementet foreslår derfor ikke en lengste slettefrist for slike opplysninger, men ber særlig om høringsinstansenes syn på spørsmålet.

5.2.8 Klageadgang

Etter politiregisterloven § 55 kan nærmere bestemte avgjørelser, herunder avgjørelser som gjelder begjæring om innsyn, retting, sperring og sletting, påklages til overordnet organ. Siden det foreslås at Kripos skal være behandlingsansvarlig vil det være Politidirektoratet som er klageinstans.

Klageadgangen vil også gjelde for avgjørelser som gjelder opplysninger i overgrepsmaterialeregisteret. Det foreslås at klageadgangen nedfelles i forslag til § 61-13, se punkt 8.

5.2.9 Informasjonssikkerhet og internkontroll

Politiregisterloven §§ 15 til 17 og forskriften del 9 inneholder detaljerte regler om informasjonssikkerhet, internkontroll og sporbarhet, som også vil komme til anvendelse for overgrepsmaterialeregisteret, se forslaget til § 61-14 i punkt 8. Reglene om informasjonssikkerhet er risikobaserte. Dette tilsier at innholdet i overgrepsmaterialeregisteret, med unntak av hashverdier, vil måtte beskyttes med et høyt sikkerhetsnivå.

6 Personvernkonsekvenser

Når politiet behandler overgrepsmateriale for politimessige formål, gjør særskilte personvern hensyn seg gjeldende. Politiets behandling kan oppleves som en fortsatt integritetskrenkelse for de fornærmede og innebærer rettslig sett et inngrep i personvernet til fornærmede og eventuelt andre som fremkommer i materialet. Til tross for de særskilte personvern hensynene som gjør seg gjeldende ved behandling av overgrepsmateriale, er det et faktum at politiet må behandle overgrepsmateriale for å kunne bekjempe denne typen kriminalitet. Overgrepsmateriale kan sirkulere på internett over svært lang tid og har vist seg meget vanskelig å få fjernet fullstendig. Slik fortsatt deling av materialet på internett vil være en større og vedvarende integritetskrenkelse enn politiets behandling. Til tross for personvern inngrepet politiets lagring av overgrepsmateriale i potensielt lang tid utgjør, er det derfor departementets vurdering at det er riktig å sørge for at politiet har effektive verktøy for å bekjempe denne typen kriminalitet.

Samtidig er det viktig at behandlingen rammes inn for å begrense de personvernmessige konsekvensene. Som omtalt ovenfor foreslår departementet at det gis strenge bestemmelser om tilgang, taushetsplikt og utlevering. Med de rammene som foreslås, vurderer departementet at de personvernmessige konsekvensene i begrenset grad vil skille seg fra de som følger av dagens behandling i Kripos sitt lokale register. Selv om flere personer vil få tilgang til opplysninger i registeret, vil det kun være et fåtall personer som vil ha tilgang til selve materialet. Det er i tillegg klart avgrenset hva opplysningene kan brukes til og det er strenge regler for utlevering av materialet. Riktig nok foreslås det å åpne for en lang lagringstid dersom det er grunn til å tro at materialet fremdeles tilgjengeliggjøres eller søkes utbredt på internett eller andre fora for deling av overgrepsmateriale. Konsekvensene av denne begrensningen imidlertid av kravet om periodisk kontroll og de øvrige rammene for behandlingen. Departementet vurderer at de negative konsekvensene av at politiet må slette materiale som fremdeles tilgjengeliggjøres vil være større for de registrerte enn de som følger av lagringen.

Overgrepsmateriale som inngår i en straffesak vil være en del av straffesakens dokumenter, behandles av politiet etter straffeprosesslovens regler. Den ytterligere belastningen ved at materialet i slike tilfeller også vil finnes i et register med strenge rammer for tilgang, bruk og utlevering, vil antakelig være relativt begrenset. Det vil også være en fordel for den registrerte dersom politiets behandling medfører at materialet fjernes raskere fra internett og spredningen av det begrenses.

Det foreslås som omtalt i punkt 5.2.3 også adgang til å lagre tilhørende materiale som ikke utgjør overgrepsmateriale. Som omtalt vil tilhørende materiale i hovedsak vise gjerningsperson og fornærmede i andre situasjoner enn overgrep, men også tredjepersoner kan fremkomme i materialet. Det vil ha en personvernkonsekvens for disse personene at bilder m.m. vil bli lagret i et politiregister, selv om primærformålet i dette tilfellet verken er å identifisere eller straffeforfølge dem. Formålet med lagringen er å identifisere offer og gjerningsperson. Der eventuelle tredjeperson har en straffeprosessuell status eller kan registreres i medhold av politiregisterloven § 5 nr. 2, eksempelvis at personene har særlig tilknytning til person som kan antas å begå lovbrudd, jf. nr. 2 bokstav b, er det etter departementets vurdering forholdsmessig at også slike mediefiler behandles. De samme strenge reglene for tilgang og utlevering gjelder også for tilhørende materiale. For de sjeldne tilfeller der personene ikke har noen slik rolle, må det vurderes særskilt om materialet er så sentralt for identifiseringen at det likevel bør registreres. Terskelen må være høy med mindre de aktuelle personene kan sladdes eller anonymiseres på annen måte.

7 Økonomiske og administrative konsekvenser

Overgrepsmaterialeregisteret forventes å effektivisere arbeidet med å identifisere personer som fremkommer i overgrepsmateriale, slik at ressursene kan brukes på annen forebygging eller etterforskning. Infrastrukturen for databasene er allerede etablert, og nødvendig programvare er i bruk internt på Kripos. Forslaget som sådan vil dermed ikke kreve ytterligere investeringer.

Eventuelle økonomiske konsekvenser håndteres innenfor gjeldende budsjettammer.

8 Forslag til endringer i politiregisterforskriften - nytt kapittel 61

Kapittel 61. Overgrepsmaterialeregisteret

Generelle bestemmelser

§ 61-1 *Formål*

Formålet med behandling av opplysninger i overgrepsmaterialeregisteret er å forebygge, avverge, stanse og etterforske seksuelle overgrep mot barn samt hindre videre spredning av fremstillinger av seksuelle overgrep mot barn eller fremstilling som seksualiserer barn (overgrepsmateriale).

§ 61-2 *Hjemmelsgrunnlaget*

Det rettslige grunnlaget for overgrepsmaterialeregisteret er politiregisterloven § 4.

§ 61-3 *Behandlingsansvar*

Kripos er behandlingsansvarlig for overgrepsmaterialeregisteret.

Behandling av opplysninger

§ 61-4 *Hvem som kan registreres*

Når det er nødvendig for å oppnå formål som nevnt i § 61-1, kan det registreres opplysninger om personer som

1. fremkommer i overgrepsmateriale som er i politiets besittelse,
2. fremkommer i tilhørende materiale som er i politiets besittelse, og som kan bidra til identifisering av gjerningspersoner og fornærmede som ledd i formål som nevnt i § 61-1.

Opplysninger om identifiserte personer skal merkes, slik at det fremgår hvilken kategori personer den registrerte tilhører.

§ 61-5 *Opplysninger som kan registreres*

Dersom vilkårene i § 61-4 er oppfylt, kan det registreres opplysninger som er nødvendige for å oppnå formål som nevnt i § 61-1, herunder

1. navn, fødsels- og personnummer,
2. gjerningsdato og straffesaksnummer,
3. bilde-, video- og andre mediefiler,
4. metadata knyttet til mediefilene nevnt i nr. 3,

5. hashverdier (unike verdier utregnet for en fil, for å entydig identifisere denne) for opplysninger nevnt i nr. 3,

6. metadata knyttet til hashverdiene nevnt i nr. 5.

For behandling av opplysninger som nevnt i politiregisterloven § 7 kommer forskriften § 5-3 til anvendelse.

Tilgang og utlevering

§ 61-6 Tilgang (rett til direkte søk)

Tilgang til bilde, video- og andre mediefiler nevnt i § 61-5 første ledd nr. 3 kan kun gis til et mindre antall personer som har fått særskilt bemyndigelse og har gjennomgått obligatorisk opplæring i regi av behandlingsansvarlig.

Ut over dette gjelder bestemmelsene i politiregisterloven § 21 første ledd og forskriften kapittel 8.

§ 61-7 Taushetsplikt og utlevering

Bilde, video- og andre mediefiler som nevnt i § 61-5 første ledd nr. 3, kan kun utleveres i henhold til politiregisterloven § 22. Ved utlevering skal det inngås en avtale med mottaker som regulerer videre bruk av opplysningene og sikkerhetstiltak. Ved utlevering til internasjonale organisasjoner kan etablerte vilkår for behandling av opplysningene erstatte en avtale.

Opplysninger som nevnt i § 61-5 første ledd nr. 1, 2, 4, 5 og 6 kan utleveres etter reglene i politiregisterloven kapittel 5 og 6 og forskriften del 3.

Opplysningene i registeret er alltid underlagt taushetsplikt etter politiregisterloven § 23.

Informasjonsplikt og innsyn

§ 61-8 Informasjonsplikt

Bestemmelsene om informasjonsplikt i politiregisterloven § 48 og forskriften kapittel 12 kommer til anvendelse, med unntak av ved utlevering av opplysninger etter § 61-5 første ledd nr. 3.

§ 61-9 Innsyn

Begjæring om innsyn avgjøres av Kripos. Innsyn i overgrepsmaterialeregisteret gis i samsvar med politiregisterloven § 49 og forskriften kapittel 13. Dersom begjæringen om innsyn i opplysninger etter § 61-5 første ledd nr. 3 tas til følge, skal innsyn gis i form av adgang til å se gjennom materialet hos politiet.

Utover dette kommer saksbehandlingsreglene i politiregisterloven § 54 og forskriften kapittel 17 til anvendelse.

Retting, sperring og sletting

§ 61-10 Retting

Opplysninger som er uriktige eller mangelfulle skal rettes i samsvar med § 14-4 annet ledd. Utover dette kommer politiregisterloven § 51 og forskriften kapittel 14 til anvendelse.

Saksbehandlingsreglene i politiregisterloven § 54 og forskriften kapittel 17 kommer til anvendelse.

§ 61-11 Sperring

Opplysninger som er sperret i henhold til politiregisterloven § 50 og § 51 behandles i samsvar med kapittel 15.

Saksbehandlingsreglene i politiregisterloven § 54 og forskriften kapittel 17 kommer til anvendelse.

§ 61-12 Sletting

Opplysninger som nevnt i § 61-5 første ledd nr. 1, 2 og 3 skal, utover de tilfellene som er nevnt i annet ledd, senest slettes når det har gått 5 år fra registreringstidspunktet og det i dette tidsrommet ikke er registrert nye opplysninger om vedkommende.

Opplysningene kan oppbevares lenger enn 5 år, men ikke lenger enn 40 år, dersom det er grunn til å tro at opplysningene fortsatt tilgjengeliggjøres eller søkes utbredt på internett eller andre fora for deling av overgrepsmateriale.

Opplysninger som nevnt i § 61-5 første ledd nr. 4, 5 og 6 skal slettes når de ikke lenger er nødvendige for formål som nevnt i § 61-1.

Sletting skal skje i henhold til § 16-2 annet ledd nr. 2.

Utover dette gjelder politiregisterloven § 50 og § 51 samt forskriften kapittel 16.

Saksbehandlingsreglene i politiregisterloven § 54 og forskriften kapittel 17 kommer til anvendelse.

Klageadgang

§ 61-13 Klageadgang

Bestemmelsene om klage i politiregisterloven § 55 og forskriften kapittel 18 kommer til anvendelse.

Informasjonssikkerhet, internkontroll

§ 61-14 Informasjonssikkerhet og internkontroll

Bestemmelsene i politiregisterloven §§ 15, 16 og 17 og forskriften del 9 kommer til anvendelse.